

ten: Skal vi have lovgivning om det her, skal vi ikke have lovgivning om det?

Jeg ønskede en lovgivning. Ministeren og flertallet ønskede det ikke. Det er ikke det afgørende her.

Samtidig har der været en anden problematik, der har ligget og rumlet ved siden af, og som også er en del af forslaget, nemlig ønsket om at få klarhed over det retlige forhold om fosterreduktion. Og der er problemerne altså, som det har vist sig, mere uafklarede, end førstebehandlingen viste.

I går eller i forgårs, alt efter hvornår man har fået åbnet sin mail, fik ordførerne et brev fra Flerlingeforeningen Freja i Danmark, som skriver til os, at der nok sandsynligvis foregår adskilligt flere fosterreduktioner, end vi var klar over.

Og de henviser bl.a. til en artikel fra Politiken af overlæge Jakob Ingerslev, som gør opmærksom på, at der på social indikation nok foretages adskillige flere, end vi har vidst. Vi har regnet med – det er også det tal, vi har fået – at der har været omkring 20. Han siger, at det mindst er 50, sandsynligvis flere. Det er et gråzoneområde, fordi man ikke har indberettet.

Det er i øvrigt noget, der undrer mig, men jeg synes, det er svært at klandre nogen her i salen inklusive regeringen, at vi ikke har haft de her tal, for hvis man ikke har været tidligt nok opmærksom på det, så synes jeg ikke, vi skal komme efter hinanden.

Men det er givet, at den ende af problematikken, nemlig fosterreduktion, trænger til en grundig belysning. Det er en del af forslaget, at det skal man have. Så vidt jeg har kunnet høre, har der også været et klart tilsagn fra regeringen om, at det skulle laves. Vi skulle ikke alene have klarret det retlige forhold omkring det, men selvfølgelig også de etiske implikationer i det.

Og det vil jeg godt gøre opmærksom på, at i det materiale, der er sendt til os – jeg tror, det er ministeren, der har sendt det over til os for at vise, hvad det er for en vejledning, der gives til trillingegravide – der står i det papir, at der ikke er problemer for de tilbageblevne børn, hvis man gør det. Så er der ingen problemer, står der. Det er jo ikke rigtigt, for de 6 pct. af dem risikerer at dø. Så det er jo sådan set et problem, altså.

Jeg tror også, vi kan være enige om, at der er en meget høj abortrisiko ved det her, under første behandling blev der nævnt en betragtelig højere abortrisiko. Det tal har jeg ikke set dokumenteret, men det kunne vi jo også godt gå ind i.

Men egentlig er det altså noget, som fortjener, at vi giver os god tid til at få det her klart oplyst. Nu må vi lige høre, hvordan debatten forløber i dag, men jeg vil godt sige, at jeg mener, vi har gode muligheder for at snakke os hen imod hinanden i stedet for at snakke os fra hinanden, og jeg synes, vi skal lade det være den gyldne lejlighed til at lade tingene lande sådan, være en, vi griber, i stedet for at lade den gå vores næse forbi.

Ester Larsen (V):

Regeringen er meget optaget af forebyggelse. Det er forslagsstillerne af dette her beslutningsforslag også. Vi vil meget gerne forebygge, at der opstår uønsket flerfoldsgraviditet, og jeg vil gerne for at forebygge misforståelser sige, at det er uønsket flerfoldsgraviditet. Vi har intet imod ønsket flerfoldsgraviditet.

Den anden del af beslutningsforslaget beskæftiger sig med de retlige forhold omkring fosterreduktion. Det er jo sådan, at vi her i landet har en abortlovgivning, en lovgivning, som er blevet til efter meget grundige overvejelser, meget dybtgående diskussioner her i Folketinget og i befolkningen. Resultatet er en lovgivning, som fastsætter nogle bestemte tidsgrænser for, hvornår abort lovligt kan foretages, og nogle kriterier for, hvornår disse tidsgrænser overskrides.

Folketinget har for nylig behandlet problemet om de sene aborter og strammet reglerne op. Men sådan forholder det sig ikke, når det drejer sig om fosterreduktioner. Her har vi ingen regler overhovedet.

Det Etske Råds redegørelse om fosterreduktioner har kastet lys over, at vi her i landet foretager aflivning af fostre i forbindelse med flerfoldsgraviditet totalt uden nogen form for lov-hjemmel, uden nogen form for regulering.

Nu skulle man tro, at en sådan åbenbaring af kendsgerningerne ville sætte gevaldigt skub i regeringen, at man virkelig ville lægge sig i se-len for at få rettet op på denne mangelsituation.

Men sådan forholdt det sig ikke. Regeringen har udvist en ligegyldighed, en passivitet, som nærmest er rystende. Når man sammenligner regeringens passivitet i denne sag med regeringens nærmest paniske travlhed omkring pille-passet her i foråret, ja, så kan det være svært ikke at komme til at tænke på begrebet proportionsforvrængning.

Sundhedsministeriet havde i sagen om pille-passet sovet gevaldigt i timen, men ved hjælp af